

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

2. Per sabbata tria disserebat eis de Scripturis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

nia fidei mysteria, eorum rationes, cōnexiones, causas explicitè teneat, vt nihil de Deo ac Christo eius contra varias h̄ereses definitum ignorent? Id certè qui credit, valde id implicita fide credere debet: quum nihil sit hodie indoctius sectæ Calvinisticæ (saltem in Anglia) Ministris. Sed Calvinianas ineptias refutandi nullus finis. Ad grauiora pergamus.

CAP. XVII.

2. *Per sabbata tria differebat eis de Scripturis.*

MIRABILE ex his verbis corollarium infert Calvinus: *Dicit Lucas Paulum disputasse ex Scripturis. Ergo non nisi ex ore Dei petenda sunt fidei probationes. Si de rebus humanis sit disceptatio, tunc habeant humanæ rationes locum. In fidei verò doctrina, solâ Dei authoritas regnare debet, atque ab ea pendere nos convenit.* Hactenus quæ de ore Dei, eiusque authoritate sola in fidei doctrina attendenda disputat, verissima sunt; & ad illud axioma confirmandum, quod olim constituimus, varijsque Calvinistis displicere audio; *In doctrina fidei, non quid dicatur, sed quis loquatur, attendendum esse, quia quod credimus, authoritati, quod scimus, rationi debetur;* plurimum valent. Ceterum non est hoc illud ad quod Calvinus hoc loco collimat.

Aliud

In Principijs fidei doctrin.
lib. 10. c. 6

Caluini
stolidus
paralogis-
mus.

Aliud ille spectat, vt sequētia proximè ver-
ba demonstrant. *Fatentur quidem* (inquit) *om-
nes, acquiescendum esse vni Deo: sed interea pauci
sunt qui loquentem in Scripturis audiant. Atqui
valet inter nos illud axioma, Scripturā à Deo pro-
fectam, non aliunde sumenda erat vel docendi vel
discendi regula. Hæc est ergo Caluini ex hoc
loco deductio: Paulus ex Scripturis disputa-
uit; & Scripturam à Deo profectam esse
certum est inter nos axioma: ergo nō aliunde
quàm ex solis Scripturis sumenda est vel
docendi vel discendi regula. Vide nunc in
similibus stultissimæ consequentiæ demen-
tiam. Petrus in prima sua concione ex Ioel-
lis prophetia disputauit; & Ioelis prophē-
tiam à Deo esse profectam, certum est inter
nos axioma: ergo non aliunde quàm ex so-
la Ioelis prophetia sumenda est vel doc-
cendi vel discendi regula. Rursum, Paulus
reddens rationem doctrinæ suæ coram rege
Agrippa, ait: *Auxilio adiutus Dei, vsque in ho-
diernam diem sſo, testificans minori atque maiori,
nihil extrā dicens quàm ea quæ Prophetæ locuti
sunt futura esse, & Moyſes.* Certum autem est
inter nos axioma, quæcumque Prophetæ &
Moyſes locuti sunt, à Deo esse profecta: er-
go non aliunde quàm ex solis Prophetis &
Moyſe sumenda est vel docendi vel discen-
di regula. Quod si istæ consequentiæ prima
statim facie absurditatem suam loquuntur,
profectò nec minùs absurda hæc Caluini
confe-*

consecutio est. Collectionis quippe forma non secus valet à qualibet Scripturæ parte procedens, quàm ab vniuersa: maxime cum Paulum in illis tribus sabbatis ex vniuersa Scriptura disputasse verisimile non sit; magisque probabile, quòd ex illis tantum partibus, quæ de more in Synagoga lectæ fuerunt, disputauerit. Sed in alio adhuc simili consequentiæ huius fatuitatem demonstramus. Paulus, *quod accepit à Domino, hoc tradit* 1. Cor. 11.

Corinthijs de Cœna Domini: quicquid autem 23.

Paulus à Domino accepit, certum est inter nos axioma à Deo profectum id esse: ergo non aliunde quàm ex solis illis quæ Paulus à Domino accepit, sumenda est vel docendi vel discendi regula. Rursum: Paulus *Euangelium* Gal. 1. 12.

quod euangelizatum ab ipso est, neque ab homine accepit, neque didicit, sed per reuelationem Iesu Christi: quod autem Paulus per reuelationem Iesu Christi accepit, certum inter nos axioma est à Deo esse profectum: ergo non aliunde quàm ex sola reuelatione Iesu Christi, ne quidem ex Scripturis ipsis, sumenda est vel docendi vel discendi regula. An non pulchra Caluini hæc est pro solis Scripturis consecutio, quæ in eadem collectionis forma ipsas Scripturas à docendi ac discendi regula excludit? Hæc est videl. ex

vno posito aiente particulari, conclusionem inferre vniuersaliter negantem; ac si sic quis colligeret; Panis ad corporis sustentationem est com-

Scriptura non est vnica docendi & discendi regula.

Caluini
triūphus
à puero
ridendus.

Caluini
inexplebi
lis virulen
tia.

est commodus & necessarius: ergo nec po-
tus, nec caro, nec piscis, nec quicquam aliud
esculentum aut poculentum, ad corporis
sustentationem valet. Et tamen post tam
insulsam consequentiam etiam à puero ri-
dendam, vide, lector, quàm magnificè con-
tra Catholicos quasi capta Troia Caluinus
triumphet. *Vnde (inquit) apparet, quàm diabo-
lico furore agantur Papista, cum negant ex Scriptu-
ris posse quicquam certi colligi, atque ideo contem-
dunt standum esse hominum placitis.* Atqui
contra Catholicos furiosus hic disputator
ex priori sua conclusione aliquid probabi-
liter disputare vellet, eo illos nomine taxare
debuerat, quòd non ex solis Scripturis om-
nem fidei doctrinam peterent, sed aliunde
quàm ex illis eam quærent. Illa enim fuit
hominis conclusio præcedens. Nunc non
contentus illa sua collectione (tamen, ut
ostensum est, furoris ac dementiæ plena)
Catholicos premere, dementiam suam au-
get, & furore planè diabolico affirmat ne-
gare Papistas, non solum ex solis Scripturis
omnem fidei doctrinam colligi oportere,
sed ne quidem ex illis aliquid certi colligi posse.
Id est, non solum diuinis Scripturis aliquid
à Catholicis addi ad fidei doctrinam com-
parandam, sed & ipsas Scripturas ab omni
fidei doctrina inde petenda per illos peni-
tus remoueri. Ceterum quo furiosius bac-
chatur, eo se magis palpandam cuiuslibet le-
ctori

Auri inexplibilis hominis virulentia præ-
 ber. Lippis enim ac tonsoribus, vt in pro-
 uerbio est, notum est, adeò non negare Ca-
 tholicos ex diuinis Scripturis aliquid certi
 colligi posse, vt tñ in suis scriptis omnibus,
 omniq̃ue theologia disputatione, ex ipsis
 Scripturis quàm plurima fidei dogmata
 colligant, concludant, probent; tum disertè
 doceant, ex diuinis Scripturis multo maxi-
 mam fidei doctrinam, & quidem in genere
 omnem, colligi posse ac debere; aliqua ta-
 men esse de fide credenda, quæ ex solis Scri-
 pturis, Ecclesiastica traditione & interpre-
 tatione neglecta, colligi non possunt. Con-
 tendunt igitur Catholici, non quidem esse
standum hominum placitis, vt cauillator Calui-
 nus nugatur, quasi illis aut solis aut seorsim
 ac per se acceptis standum diceret; sed stan-
 dum esse tam traditioni Apostolicæ, quoad
 quedam dogmata in diuinis Scripturis non
 expressa; quàm interpretationi Ecclesiasti-
 cæ, quoad fidei dogmata etiam in Scripturis
 expressa; ne praua & contorta cuiuslibet
 hæretici deprauatio ipsas nobis Scripturas
 auferat; aut certè earum nobis vsum & fru-
 ctum penitus eripiat. In hoc vtroque gene-
 re non hominum placitis stamus, sed Spiri-
 tus S. decretis ac doctrinæ, certorum homi-
 num ministerio, quos Christus in autori-
 tate posuit, non quorumlibet, ad nos perla-
 tis acquiescimus. Istud hominum ministe-
 rium,

Ecclesia-
 stica tradi-
 tio & in-
 terpreta-
 tio.

G g

rium,

rium, per quos veluti sua organa Spiritus S.
loquitur, tam ea interdum docendo quæ in
Scripturis non exprimuntur, quàm ipsas di-
uinas Scripturas nobis exponendo, si Cal-
uinus è medio tollere contendit, (ne forte
hominum placitis stare videatur,) nō solum
gigantum more Deo bellum indicit, & or-
dinem à Christo positum, vt verus Anti-
christus, subuerit, sed sibi etiam, totiusque
sectæ suæ, aut alterius cuiuslibet ministerii
(quarū quælibet tum extra expressam Scri-
pturam multa asserit, tum verbi Dei inter-
pretationem sibi arrogat, & de fidei dogma-
tibus decernit) apertum bellum indicit,
quod alibi ex ipsis Caluini verbis ostendi-
mus.

Nunc in furiosa eius declamatione per-
gamus. *Quæro enim (inquit) an legitima fuerit
nec ne disputandi ratio quam tenuit Paulus.* Re-
spondeo, fuisse in primis legitimam; sed non
ex eo cōsequi, nullam præter eā legitimam
disputandi rationem esse, quando & ipsum
Paulum aliam alibi disputandi rationem te-
nuisse nuper docuimus. Calvinus autem
quasi vno posito antecedente vero, quidli-
bet inde posset concludere, & collectionem
suam præcedentem, puerili fatuitate plenam
firmissimam præsupponens, nō nisi rixando
& bacchando pergit. *Pudeat saltem eos (inquit)
plus reuerentiæ habitū fuisse verbo Domini in Ge-
te incredula quàm hodie apud eos obtineat.* At quo
modo

modo hoc tā infame & crassum mēdācium probas, Caluine? *Iudaei* (inquit) *Paulum admittunt & ferunt ē Scripturis disputantem*. Hoc mero Caluini putidum mendacium. *Iudibrio ducit Papa cum suis omnibus, dum Scriptura in medium adducitur, quasi flexiloquus sit illic Deus, & vanis ambagibus ludat*. An nō huic furenti nebuloni, quum hāc scriberet, aliquo elleboro opus erat? Sed sic ille propheta furiosus suos dementare potuit, vt quidlibet mentienti fidem darent. Quicquid contra Catholicos deblaterare illi libuit, id pro oraculo creditum Geneuæ fuit: adeo sanē, vt quum eodem semel tempore Farellus & Caluinus Scripturas Geneuæ exponerent, rogatur quidam cur Caluinum semper, Farellum nunquam, adiret; responderit: *Si Farelli loco Paulus doceret, ego, relicto Paulo, Caluinum audirem*. Hanc in sua Cathedra Geneuensi fidem nactus Caluinus, vt quidlibet asserēt, fingenti, mentienti crederetur, eandem in commentarijs publicē emittendis fidem sibi à suis dandam præsumens, nullum exhorret mēdācium, nullum refugit quantumuis puerile figmentum. Quod enim vel fingere mendacium crassius magisque palpabile potuit Caluinus, quā vt diceret, pro mero ludibrio à Papa & Papistis omnibus duci, quum in mediū Scriptura adducitur: quasi in Ecclesia Catholica nec in templis, nec in scholis, nec in libris vllis, Scripturarum vox audiretur: quasi nec in quotidiano officio

G g 2 Scriptu-

Zanchius
in epist.
ad mil.

Caluino
nullum
mendacium
satis cras-
sum.

Scriptura per totum annum legerentur; nec pro concione Pastores Catholici aliquid ex Scripturis differerēt; nec per Dominicas & Festa vlla vel Euangelia vel Epistola Apostolica populo explicarentur; nec aut Scholastici scriptores, aut cōtrouersiarum hodie tractatores, ex Scripturis vsquam disputarent; sed totum illud disputandi genus promero ludibrio haberēt. Memini nostratem quendam virum nobilem, sed Calvinistica secta à puero imbutum, quū ad aquas Spadanas ante aliquot annos concionatorem quendam fortè Ordinis D. Francisci contēpexisset, totum steterisse attonitum; causam rogatū, respondisse, se id vnicè mirari, quòd monachum concionantē videret: sibi enim haecenus à suis persuasum esse, monachos nunquam populo concionari; Scripturas populo nunquā exponere, nunquā tractare, sed in suis preculis demurmuradis totos occupatos esse. Hæ sunt Egyptiacæ tenebræ, quibus Calvinistica secta, lucem Euangelii altius exortam crepans, miseros suos sectatores inuoluit; quas & hoc loco Calvinus lectori suo inducere, fœdaq; caligine eum obuoluere molitur.

Sed totam hanc tandem infamem eam declamationem absoluiamus. *Huc accedit (inquit) quòd hodie multo plus lucis in Scripturis erat, & illic certior resulget Dei veritas, quàm in lege & Prophetis. Nam in Euangelio sol iustitia Christi*

plius

sus pleno fulgore nos irradiat: quo minis tolerabilis
 est blasphemia, dum certitudine adhuc detrahunt Pa-
 pistæ verbo Dei. Nos verò sciamus, ut nō alibi fun-
 data esse potest fides quàm in verbo Domini, ita in
 omnibus controuersijs non nisi eius testimonio stan-
 dum esse. Hec ille. Cui breuiter respondeo:
 Diuinæ Scripturæ certitudinem Catholici
 non detrahunt, sed omnimodam sufficien-
 tiam soli literę sacræ negant. Quicquid ex
 scriptura recte colligitur, aut in Scriptura
 perspicue dicitur, certā & infallibilem veri-
 tatem esse nemo Catholicus negat. Sed nec
 omnia prorsus in Scriptura haberi, nec quę
 habentur absque certa interpretationis linea
 (quæ ex ipsis semper Scripturis duci nō po-
 test) firmiter teneri posse, Catholici affir-
 mant: quam vtramque veritatem & nos in-
 ter alios pro nostro modulo olim demon-
 stratam dedimus. Et quidem in solo verbo
 Domini fundata est fides nostra, nec nisi
 verbi Domini testimonio in omnibus con-
 trouersijs standum est. Sed hoc verbum
 Domini latius patet quàm Scripturarū li-
 bri; sonatque non secus per os Ecclesiæ,
 quàm per Scripturę voces. Est enim *fides ex* Rom. 10.
auditu verbi Dei, quod non auditur nisi ex
 ore prædicantis Ecclesiæ, ut disertissimè
 Paulus docet. Esse fidem ex lectione so-
 lius Scripturæ, nec Paulus, nec vlla Scrip-
 tura vsquā docet. Quare sicut Paulus per tria
 sabbata, sic Pastores Catholici per omnes
 G g 3 in an-

De prin-
 cipijs fi-
 dei lib. 10
 11. & 12.

in anno Dominicos dies, ex Scripturis differunt, disputant, docent; sed non ex solis illis.

11. *Qui susceperunt verbum cum omni auiditate, quotidie scrutantes Scripturas si hæc ita se haberent.*

Magna cum animarum pernicie, & totius Ordinis in Ecclesia à Deo instituti perturbatione, contendunt ex hoc loco hærenici, fas esse cuilibet Christiano, cuiuscunque in Ecclesia doctrinam, quantalibet vel Conciliorum vel Episcoporum auctoritate & consensu stabilitam, ad examē proprium reuocare; ut sic Scriptura à quolibet spiritu discretionis intellecta, non autem cuiusquam docentis auctoritas, vnicuique sit credendi norma ac regula. Vt hac doctrina nihil pestilentius, veluti quæ omniū hæresum & priuatarum de fide opinionum seminariū est; ita eā hoc loco summa diligentia tractat, pertractat, & premit Calvinus.

Privati spiritus iudicium à Caluino operose defensum refutatur. Totā impostoris nefarij disputationē, Deo dante, refutabo. Duo (inquit) hic obijci possunt absurda. Nam arrogantia esse videtur, quod inquirunt ut dijudicent, & à promptitudine, qua Evangelium credentes receperunt, valde alienum. Denique cum inquisitio dubitationis signū sit, sequitur, non fide antè fuisse præditos, cui semper est annexa simplicitas & certitudo. Ita rectè quidē & merito obij-